

Piotr Andrzejewski

1955–2009

Doktora Piotra Andrzejewskiego poznałem w najszcześniejszym dniu jego życia – 31 maja 1980 roku, w dniu narodzin córki Kasi. Mimo że nie znaliśmy się wcześniej, ten szczególny dzień spowodował, że bardzo chętnie mówił o sobie, o swoich pasjach i planach naukowych, które w przyszłości urzeczywistnił w zakresie większym aniżeli jego ówczesne marzenia. Wtedy już dał się poznać jako wielkiej klasy erudyta, interesujący interlokutor, z którym rozmowy i polemiki stawały się dla każdego ucztą duchową.

Piotr Andrzejewski urodził się 9 czerwca 1955 w Poznaniu, w mieście, w którym uczył się i studiował i którego nigdy – nawet za cenę rezygnacji z kariery – nie zamierzał na stałe opuścić. W 1977 roku ukończył Akademię Ekonomiczną w Poznaniu i w tym samym roku został w niej zatrudniony jako pracownik naukowo-dydaktyczny. W 1984 roku uzyskał stopień doktora nauk politycznych na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W 1988 roku w Państwowym Wydawnictwie Naukowym opublikował swoją pracę doktorską: *Neutralność w polityce zagranicznej Finlandii i Szwecji*.

Już w czasach studenckich wykazywał duże zainteresowanie dziennikarstwem i publicystyką, a przede wszystkim szeroko rozumianą opinią publiczną. Pierwsze artykuły naukowe dotyczą także tej problematyki. Tym samym na długo przed powstaniem Katedry Publicystyki Ekonomicznej i Public Relations, w której pracował do ostatnich swoich dni, zajmował się PR-em. Doktora Piotra Andrzejewskiego można zatem uznać nie tylko za jednego z założycieli Katedry, która była swoistym fenomenem na skalę światową, ale także za pioniera polskiego PR-u.

W tej sytuacji podjęcie stałej współpracy z mediami było logiczną konsekwencją jego zainteresowań i pasji. W latach 1984–2002 pracował w tygodniku „Wprost” jako redaktor i publicysta. W latach 1992–1993 był doradcą ds. public relations w Urzędzie Rady Ministrów. Zajmował się tam przygotowaniem backgroundów ekonomicznych dla prasy, uczestniczył w pracach grupy odpowiedzialnej za treść przemówień premier Hanny Suchockiej, był członkiem zespołu antykrzysowego ds. rozładowania konfliktu wokół pierwszej reformy górnictwa, współtworzył koncepcje programów telewizyjnych TVP. Okres ten to najbardziej fascynujący i twórczy czas w życiu Piotra

Andrzejewskiego, a równocześnie wysoce stresujący. Od 1993 roku współpracował z III Programem Polskiego Radia, I Programem TVP i Radiem Merkury, brał udział między innymi w audycjach radiowych „To był dzień” w Programie III i telewizyjnych „Kawa czy herbata”, gdzie występował w roli komentatora.

Pracując w wielu instytucjach i biegle posługując się trzema językami – niemieckim, rosyjskim i angielskim – równolegle dokształcał się podczas zagranicznych staży naukowych, począwszy od 1984 roku we Franz Mehring Institut w Berlinie, w 1985 roku na Uniwersytecie Kijowskim im. Tarasa Szewczenki w Kijowie i w 1990 roku w United States Information Agency w Waszyngtonie.

Doktor Piotr Andrzejewski odniósł wiele sukcesów w pracy dydaktycznej. Był współtwórcą nowej specjalności cieszącej się do dziś dużym zainteresowaniem wśród studentów – publicystyki ekonomicznej i public relations. To z jego inicjatywy po raz pierwszy uruchomiono w 1995 roku w Akademii Ekonomicznej w Poznaniu Podyplomowe Studium Public Relations, którym kierował przez 15 edycji. Opracował jego program, zaprosił do współpracy oprócz pracowników Uczelni także najwybitniejszych praktyków nie tylko polskiego public relations. W dalszym ciągu korzystamy z dorobku, doświadczeń i wartości, jakie zostały wypracowane przez niego. Jak wielką wagę przywiązywał do tej formy studiów, najlepiej świadczy fakt, że do ostatnich dni interesował się kwestią przejścia kierownictwa i kontynuacji funkcjonowania Studiów Podyplomowych Public Relations.

Zdolności dydaktyczne Doktora Piotra Andrzejewskiego, a przede wszystkim umiejętność przekazywania wiedzy teoretycznej wspartej praktycznym doświadczeniem, spowodowały, że wiele uczelni i agencji PR zapraszało go do współpracy. W tym gronie należy wymienić w pierwszej kolejności Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Wyższą Szkołę Zarządzania i Bankowości w Poznaniu, Wyższą Szkołę Bankową w Poznaniu, agencje warszawskie Headlines, Message House i poznańską Prelite.

Doktor Andrzejewski był też autorem lub współautorem wielu akademickich podręczników wydawanych w renomowanych wydawnictwach – najpierw do nauki o polityce, a następnie do public relations, takich jak *Wybrane zagadnienia z nauki o polityce* (Wydawnictwo AE, Poznań 1991), *Systemy polityczne wybranych państw* (Wydawnictwo AE, Poznań 1993), *Wybrane problemy współczesnych systemów i doktryn politycznych* (Wydawnictwo AE, Poznań 1994), *Europejskie systemy polityczne* (Wydawnictwo AE, Poznań 1996), *Media Relations. Budowanie reputacji firmy* (Wydawnictwo Poltext, Warszawa 2003), *Medialne Public Relations* (Wydawnictwo Forum Naukowe, Poznań 2006).

Doktor pozostawił po sobie imponujący dorobek naukowy i publicystyczny – ponad 50 publikacji naukowych i 300 artykułów publicystycznych. Ukoronowaniem tego dorobku naukowego stała się rozprawa habilitacyjna *Własność mediów a public relations*

na rynku prasowym (Wydawnictwo AE, Poznań 2000). Zbadał w niej relacje zachodzące między własnością medialną a kształtowaniem treści i kontrolą przekazu. Zaletą pracy jest też podjęcie w niej problematyki rynkowego kontekstu działań public relations analizowanego w warunkach rozwiniętej gospodarki rynkowej oraz transformacji ustrojowej, charakterystycznej dla polskiego rynku prasowego. Mimo upływu kilku lat ma ona nadal nowatorski charakter.

Piotr Andrzejewski znany był też z umiłowania teatru i literatury. Wszystkie swoje pasje i chęć poznawania świata dzielił z żoną Marią. Potrafili wyjechać na premierę sztuki w Warszawie, obejrzeć spektakl i jeszcze tego samego wieczoru wsiąść do pociągu powrotnego, aby rano podjąć obowiązki na Uczelni. Ponadto uwielbiał stare filmy z Jamesem Bondem, powieści dla młodzieży z lat 70. i 80., zwłaszcza Edmunda Niziurskiego i Zbigniewa Nienackiego, a także komiksy z Tytusem, Romkiem i A'Tomkiem. Świetnie pamiętał ich treść, a pokaźna kolekcja mogła poruszyć serce niejednego bibliofila, podobnie zresztą jak fonoteka z nagraniami chóru Aleksandrowa, przy czym niektóre sztandarowe utwory sam brawurowo wykonywał, jak *Dień победы*.

Przedwczesna śmierć 18 lipca 2009 roku przerwała jego życie w pełni sił twórczych, zniweczyła ambitne plany naukowe związane przede wszystkim z kolokwium habilitacyjnym, którego nie zdążył odbyć. Przeszedłby do historii nauki polskiej jako pierwszy samodzielny pracownik naukowy ze specjalności public relations. W pamięci koleżanek i kolegów z Uczelni oraz braci studenckiej pozostanie przede wszystkim jako człowiek o wielkiej kreatywności, pasji i pracowitości.

Przemysław Deszczyński